

[Viggo Starcke.]

vil indignationen vokse; den kommer altså i alt af med 4 200 kr. i stedet for, som den troede, 1 800 kr. Det er simpelt hen 32 pct. af bruttoindtægten.

Jeg har en beregning for pristalsfamilien for 1956-57, mand, kone og to børn, indtægt 13 800 kr.; derfra går børnefradrag, forsikringsfradrag, transportomkostningsfradrag og skattefradrag, således at den skattepligtige indtægt bliver 9 800 kr. Der pålignes så en skat, som, når der er taget hensyn til børnetilskuddet, kommer til at andrage 1 826 kr., og denne skat falder ind under skattefradragsretten. Men foruden de 1 826 kr. betaler pristalsfamilien i indirekte skatter og afgifter 2 600 kr., og de falder ikke ind under skattefradragsretten. Det er derfor mærkeligt at se det konservative folkeparti, som er en så vældig forkæmper for skattefradragsretten, samtidig kæmpe for at få lagt større og større dele af skatten over på den indirekte beskatning, som ikke falder ind under skattefradragsretten. Pristalsfamilien kommer i alt op på et skattebeløb om året på 4 426 kr.; det er 32 pct. af bruttoindtægten og 45 pct. af den skattepligtige indtægt.

Må jeg tillade mig at spørge: hvorfor giver statistisk departement og den højtærede finansminister ikke befolkningen disse oplysninger? Det er nogle meget vigtige tal, som vil interessere enhver pristalsfamilie, men som enhver pristalsfamilie er holdt i uvidenhed om. Det er muligt, at disse tal kan korrigeres lidt i marginen, men så lad os få korrektionen frem.

Den lede tøjskat og den høje tekstiltold har gjort tøjet så dyrt, at mange mennesker — i hvert fald skrædderne — er ved at blive ruineret. Tekstilindustrien er kommet i vanskeligheder, og folk kan ikke få pengene til at strække til. Det skal ikke blive glemt, at det var socialdemokraterne og det radikale venstre og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som gennemførte denne udemokratiske og arbejderfjendtlige politik, der på forhånd oplugte hele lønstigningen fra i foråret. Det er ikke blot tekstilhandelen, og det er ikke blot skrædderne, der på denne måde rammes ligesom af en slags særskat; det samme gælder guldsmedene, det samme gælder restauratørhvervet, det samme

gælder radioforhandlerne, hvoraf mange er bragt til konkurs og til fallit. De indirekte, snigende forbrugsskatter er i dag større end de personlige skatter. De direkte skatter får rodemestrene løn for at opkræve, men de indirekte skatter må de handlende opkræve uden at få nogen løn derfor, og i dag opkræves der flere penge igennem butikshandelen, end samtlige rodemesterkontorer inddrager, nemlig 25 pct. flere til statskassen. Det udsætter butikshandelen for den uretfærdige mistanke, at det er den, der fordyrer varerne og snyder kunderne, og det er en uretfærdig mistanke, eftersom det er skatterne og renterne. I løbet af de fire år siden 1952 er de personlige skatter til staten steget fra 1,4 milliarder kr. til 1,7 milliarder kr., det er en stigning på 20 pct. Men i de samme fire år siden 1952 er „snigskatterne“ steget fra et lignende beløb som de personlige skatter, nemlig fra 1,37 milliarder kr. til 2 milliarder kr. Det vil sige, at medens de direkte skatter er steget med 20 pct., er de indirekte skatter steget med 50 pct.

Inflationen er i virkeligheden en skat på en del af befolkningen, en vilkårlig og tøjlesløs skat, som er særlig uretfærdig, fordi den på den anden side begunstiger dem, der har de store formuer og kapitaler anbragt i faste værdier. Inflationen rider de fleste europæiske lande som en mare, og at det kan gå herhjemme, skyldes dette, at de andre europæiske lande fører en lige så uansvarlig politik. Så kan man sige: ja men så gør det jo ikke noget. Og deroverfor kan man anføre den skotske økonom Douglas' ord, at det er rigtigt, inflation gør ingenting, bortset fra at den ødelægger civilisationen!

De tre store kronenedskæringer, som vi har set i løbet af de sidste 25 år, er tre mørke, forbryderiske pletter på dansk økonomis historie. Venstre har været med til dem alle tre; det radikale venstre har været med til dem alle tre; socialdemokraterne har været med til dem alle tre. Det var de konservative, der gav bolden op til den første kronenedskæring, men de var ikke med til den anden, ved Kanslergadeforliget, og de gik kun tøvende med til den tredje. (*Aksel Møller*: Vi gik ikke med til den tredje!). Nej, I gik ikke med, men der var konservative røster fremme om, at hvis man